

Tamara Jakopović, 4.g2

Srednja škola Zlatar, Braće Radića10, Zlatar, 467169

Mentorica: Ivančica Tomorad

Parabola

Jedan dolje, jedan gore.

Jednom su gorjele gore ponad moga grada, okupane vatrenim kišama s visina. Zar ne bi pakao trebao biti dolje? Jednom je buka bila glasnija od rođendanskih zabava, ali što je ona u usporedbi s tišinom koja je nastupila? Jednom su ptice umrle pjevajući, a moj je otac sjeo na vlak koji vodi u vječnost.

Naša je parabola života bila uzlazna i rasla je s vremenom i s nama. Bili smo prijatelji – sreća, moj otac i ja. Ali kažu da nijedno prijateljstvo ne traje zauvijek. Nisam vjerovala u to živeti pod staklenim zvonom. Čini nam se da ćemo trajati zauvijek, zar ne? Uvijek mi je bilo žao gledati druge kako gube svoje najdraže, ljude koji su bolesni i nesretni. Ali sve stane na sažaljenju i povratku u sigurnost i svakodnevicu. „Ah, događa se. Ali ne meni. I ne momu ocu.“ Sjećam se kad smo na matematici računali vjerojatnosti. „Kolika je vjerojatnost da će svi učenici dobiti peticu iz ispita?“ Kao da sam pala na životnom ispitu iz tog gradiva.

Trebala sam izračunati bolje, predvidjeti bolje. „Kolika je vjerojatnost da TVOJ otac pogine u ratu?“ Ali možemo li uopće izračunati? To je kao dobitak na kolu sreće (ili gubitak na kolu nesreće). Lutrija života koju nismo dobili.

Moj je otac volio matematiku i bili smo sretni na kvadrat. Ja nisam voljela matematiku koliko sam voljela trenutke u kojima mi je moj otac tumačio formule. Sad se uvijek pitam funkcionira li svijet po formulama i je li i rat samo jedan matematički zadatak u kojem je gotovo nemoguće pronaći točno rješenje. I zašto bi netko uopće osmislio takav zadatak. Na

neka „zašto“ nikada nećemo dobiti odgovor, ali to nije ni važno. Ljudi trebaju odgovore jer misle da oni otvaraju vrata prošlosti. Ne možeš ući i izaći kroz vrata prošlosti noseći za sobom svoje gubitke. Ne možeš sjesti na vlak koji vodi u vječnost i vratiti se. Kako su mi smjeli uzeti moga oca? Kako smiješ zbrajati prije nego što množiš? Sjećam se da je bila noć kad su ga odveli. Sjećam se da je bilo hladno, ali više u srcu nego na koži. Trebala sam tada znati da će posljednji pogled koji sam mu dobacila biti posljednji koji ću mu ikada dobaciti. Podatci su lebdjeli oko mene, a ja ih nisam znala uvrstiti u formulu. No, kako uopće glasi formula za spas oca? Posljednje „Tata, nemoj ići.“ Zatim je otišao. Dani su se protezali poput pravaca, a moje je srce ocrtavalo sinusoidu. Mama i ja morale smo se skrivati u podrumu dok su metalne kugle nezamislivog obujma padale s neba kao darovi Djeda Božićnjaka u tipičnim božićnim filmovima. Kako je dugo trebalo ljudima da sagrade jednu kuću, a kako malo granati da ju sruši. Mjeseci i godine naprema jedna sekunda. Omjer uzaludnosti. Zahvalna sam Bogu što smo tog dana mama i ja ostale samo bez krova. Do tog trenutka lomljenja našeg staklenog zvona nisam znala cijeniti. Naučila sam što je to zapravo sreća u nesreći. „Ako ti piše plus jedan, moraš parabolu pomaknuti za jedan prema gore, a ako ti piše minus jedan, onda prema dolje.“ Razumijem, tata. Jedan život dolje = jedan anđeo gore. Ali koliko ćemo još puta pomicati? I zašto rat zahtijeva toliko pomicanja, a tako malo izmicanja – nesreći, gubitku, boli... Naša je parabola života počela padati. Jedan telefonski poziv u ranim jutarnjim satima razbio je naše zvono do kraja i ja sam shvatila da sam gola kao puž bez svoje kućice – nezaštićena i ranjiva. Oče, ti si bio moj zaklon, oprosti mi što ja nisam mogla biti tvoj. Najgore od svega je što ti se čini da su svi krivi, a ne znaš tko je, ne možeš uperiti taj kažiprst na kojem si nakon svega toliko zahvalan da ga imaš ni u koga. I onda počneš kriviti sebe dok te majka uvjerava u suprotno. I sve je puno kompleksnih brojeva koje ne možeš shvatiti. Jedna mala beskonačnost srušenih snova i nada. „Ako ti se srušio svijet, koliko će ti godina i snage biti potrebno da sagradiš novi?“ Ne znam.

Tata, volim te. Samo za ljubav ne postoji formula. Ona jedina ide u beskonačnost, stoga se nadam da dopire i do tebe. I nadam se da si sretan na kvadrat dok ja pokušavam dijeliti ljubav, množiti ponos i oduzimati suze na svijetu koji nije savršen poput kružnice. Na svijetu koji je naš i koji bismo zato trebali čuvati, a ne razarati. Parabolama koje bismo trebali pomicati prema gore. Vidimo se u beskonačnosti.